

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **D. D.**
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
se sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2017, č. j. MV-74844-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 24. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2017, č. j. MV-74844-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 12. 12. 2016, č. j. OAM-14760-9/TP-2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce odůvodnil žalobu tak, že nesouhlasí s nesplněním podmínky dvou let nepřetržitého pobytu na území dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ke dni podání žádosti, ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí, neboť v období od 22. 12. 2015 do 16. 2. 2016 (tedy 1,5 měsíce) neměl na území České republiky upraven žádným zákonným způsobem pobyt. Ministerstvo a žalovaná tak opomíjí ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců (rodinný příslušník občana EU je oprávněn na území pobývat tři měsíce i bez víza, pokud jeho krátkodobé vízum pozbylo platnosti). Tato vnitrostátní zákonná vazba tříměsíčního oprávnění k bezvízovému pobytu na předchozí krátkodobé vízum je však v rozporu s čl. 6 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES (dále jen „Směrnice 2004/38/ES“) ze dne 29. 4. 2004, která je pro žalobce výhodnější a má proto přednost před českou vnitrostátní úpravou. Přechodný pobyt žalobce po dobu 1,5 měsíce tak je oprávněný, zcela v souladu s uvedeným ustanovením Směrnice 2004/38/ES, proto nevidí žalobce žádný důvod, proč by toto období nemělo být započteno do dvou let nepřetržitého pobytu na území. Žalobce je toho názoru, že toto tříměsíční oprávnění k pobytu bez formalit mohou rodinní příslušníci využít kdykoli i po zániku předchozího několikaletého pobytového oprávnění, pokud během těchto tří měsíců „následují“ občana EU, jehož jsou rodinnými příslušníky, přičemž pojem následování znamená nejen dodatečný příjezd, ale i společný pobyt.
3. Na podporu svého tvrzení žalobce argumentuje skutkově shodnou věcí, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 46 A 80/2015-25, v němž krajský soud uvádí mimo jiné: „*Zákon o pobytu cizinců stanoví v tomto ustanovení podmínku pětiletého nepřetržitého přechodného pobytu [stejný požadavek je stanoven pro občana EU v ustanovení § 87g odst. 1 písm. a)]. Tato úprava však není podle názoru soudu zcela v souladu s evropskou úpravou, konkrétně s čl. 16 směrnice č. 38, která hovoří o „nepřetržitým legálním pobytu“, což je pojem bezpochyby širší než pojem „přechodný pobyt“, který je jen jedním z možných druhů legálního pobytu. Vzhledem k tomu je nutno přednostně aplikovat úpravu směrnice č. 38 s tím, že žalobkyně musí pro udělení trvalého pobytu splnit podmínku pětiletého nepřetržitého legálního pobytu.“ Dále krajský soud konstatoval: „žalobkyně ve své situaci*

spadala do působnosti čl. 6 odst. 2 směrnice č. 38, jejíž ustanovení je dostatečně určité a lze je vzhledem k nedostatečné transpozici v § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců aplikovat přímo. Její pobyt na území v ČR v období od 29. 12. 2012 do 14. 1. 2013 tak byl pobytem legálním, a žalobkyně proto podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu splnila.“

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná se svým podáním ze dne 21. 9. 2017 vyjádřila k žalobě. V tomto svém vyjádření poukazuje na veřejný zájem, který společně s prvostupňovým orgánem zastává, jakož i na skutečnost žalobcem podaného blanketního odvolání v rámci odvolacího řízení. To nebylo doplněno ani po výzvě žalované, proto jej žalovaná přezkoumala v celém rozsahu a neshledala důvod pro jeho zrušení.
5. Dále žalovaná zastává názor, že v dané věci není možný věcný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, neboť byla posouzena pouze zákonnost prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 1997, sp. zn. 15 Ca 184/86, dle něhož je nutné soustředit právní výtky již v oprávněm prostředku. Absence důvodů podaného odvolání tak dle žalované znemožnila přezkum prvostupňového rozhodnutí žalovanou v rozsahu námitek uvedených v podané žalobě.
6. Nadto žalovaná odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, neboť důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců byl naplněn a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Žaloba pak nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci zpochybňující správnost napadeného rozhodnutí. V podrobnostech žalovaná odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
9. Přípisem ze dne 12. 2. 2018 doručeným zdejšímu soudu téhož dne právní zástupkyně žalobce omluvila sebe i žalobce z nařízeného soudního jednání na den 14. 2. 2018. Žalobce

v tomto přípise současně souhlasil s rozhodnutím v jeho nepřítomnosti a nepožadoval odročení jednání. V neposlední řadě žalobce přiložil oddací list žalobce s občankou České republiky, M. S.

10. Spornou otázkou je v projednávané věci to, zda žalobce splňoval podmínky pro podání žádosti o trvalý pobyt na území České republiky, a to, zda pobýval nepřetržitě na území České republiky dva roky.
11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky od 27. 9. 2005 do 31. 3. 2013 nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů a následně na základě povolení k dlouhodobým pobytům. Dne 17. 3. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, řízení o této žádosti bylo pravomocně zastaveno dne 10. 5. 2014. Do této doby žalobce pobýval na území České republiky na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 10. 7. 2014, až 2 měsíce po pravomocném zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, která byla pravomocně zamítnuta dne 2. 4. 2015. Dne 16. 3. 2015 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a tato byla pravomocně zamítnuta ke dni 21. 12. 2015. Následující den byl žalobci udělen výjezdní příkaz. Dále žalobce podal dne 19. 1. 2016 žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, nicméně mu toto vízum dne 15. 2. 2016 uděleno nebylo. Proto dne 16. 2. 2016 žalobce podal další žádost o povolení k přechodnému pobytu. Dne 15. 9. 2016 žalobce podal předmětnou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, přičemž jako účel pobytu uvedl § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
12. Na základě těchto skutečností prvostupňový orgán konstatoval pobyt žalobce na území na základě povoleného dlouhodobého pobytu do 10. 5. 2014, od tohoto data následně pobýval na území na základě § 87y zákona o pobytu cizinců do nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, tj. do 21. 12. 2016 (rozhodnutí č. j. OAM-04113/TP-2015) a poté od podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu od 16. 2. 2016. Za rozhodující otázku při posuzování splnění podmínky nepřetržitého pobytu v dané věci prvostupňový orgán považoval skutečnost, zda lze dobu pobytu žalobce na území, po kterou probíhá řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu, započít do nepřetržitého přechodného pobytu ve smyslu § 87h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tato otázka byla prvostupňovým orgánem vyřešena tak, že pobyt žalobce na území dle § 87y zákona o pobytu cizinců nelze započítat do doby 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území na základě § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt cizince na území na základě § 87y zákona o pobytu cizinců nelze pokládat za legální a oprávněný pobyt ve smyslu čl. 18 Směrnice 2004/38/ES. Dle názoru prvostupňového orgánu je pobyt započitatelný až od okamžiku, kdy bude cizinci vydáno povolení k přechodnému pobytu na území ve smyslu § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, navíc dokladem o pobytu cizince na území nemůže být „Akt – Osvědčení o žádosti“. Vzhledem k těmto skutečnostem proto prvostupňový orgán konstatoval nesplnění podmínky dvouletého nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobcova nepřetržitost pobytu na území byla narušena pravomocným usnesením o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dne 10. 5. 2014, přičemž až dne 10. 7. 2014 žalobce podal žádost o

vydání povolení k přechodnému pobytu. Ode dne 10. 7. 2014 je žalobce oprávněně přítomen na území dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, s přetržkou od 22. 12. 2015 do 15. 2. 2016, ale ani tento pobyt není započitatelným do doby nepřetržitého pobytu na území.

13. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal dne 21. 12. 2016 blanketní odvolání, v němž uvedl odůvodnění svého odvolání v následujících dnech. Prvostupňový orgán vyzval žalobce k doplnění blanketního odvolání svou výzvou ze dne 21. 12. 2016, k čemuž žalobci poskytl lhůtu 10 dnů od doručení této výzvy. Tato výzva byla žalobci doručena dne 30. 12. 2016, žalobce však jakkoliv podané odvolání v této lhůtě a ani do vydání napadeného rozhodnutí nedoplnil a vytykané vady odvolání neodstranil. Žalovaná proto postupovala v souladu s § 82 odst. 2 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná vyjádřila, že prvostupňový orgán správně zjistil skutkový stav stran doby pobytu žalobce na území a pro úplnost podotýká nesplnění podmínky dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu na území ke dni podání žádosti, ani ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Nadto žalovaná upozorňuje na právo žalobce seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v rámci řízení u prvostupňového orgánu, o čemž byl žalobce náležitě vyrozuměn, svého práva však nevyužil, a to ani prostřednictvím své zmocněné právní zástupkyně. V neposlední řadě žalovaná konstatuje řádné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a poučení o opravných prostředcích. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem proto žalovaná odvolání žalobce zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.
14. Ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců uvádí, že Ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.
15. Dle § 87h odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Na nepřetržitost přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území se § 87g odst. 7 vztahuje obdobně.“*
16. Dle § 87g odst. 7 zákona o pobytu cizinců: *„Podmínka nepřetržitého přechodného pobytu je zachována, pokud nepřítomnost občana Evropské unie na území nepřesáhne celkem 6 měsíců ročně, nebo přesáhne-li tuto dobu z důvodu plnění povinné vojenské služby, nebo pokud jedna nepřítomnost nebude delší než 12 po sobě jdoucích měsíců, a to ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění, studium nebo odborné školení, anebo z důvodu pracovního vyslání do zahraničí.“*
17. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované a Ministerstva, že doba dvou let nepřetržitého pobytu nebyla v případě žalobce splněna, přičemž žalovaná i prvostupňový orgán opomíjí ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dle něhož rodinný příslušník občana EU je oprávněn na území pobývat tři měsíce i bez víza, pokud jeho krátkodobé vízum pozbylo platnosti. Zákonná vazba tříměsíčního oprávnění k bezvízovému pobytu na předchozí krátkodobé vízum je však v rozporu s čl. 6 odst. 2 Směrnice 2004/38/ES, která je pro žalobce výhodnější a má proto přednost před českou vnitrostátní úpravou. Na podporu

svého tvrzení žalobce argumentuje skutkově shodnou věcí, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 46 A 80/2015-25.

18. Žalovaná takovou argumentaci odmítá, neboť důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců byl naplněn. Nadto žalovaná zastává názor, že v dané věci není možný věcný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, neboť byla posouzena pouze zákonnost prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 1997, sp. zn. 15 Ca 184/86, dle něhož je nutné soustředit právní výtky již v opravném prostředku. Absence důvodů podaného odvolání tak dle žalované znemožnila přezkum prvostupňového rozhodnutí žalovanou v rozsahu námitek uvedených v podané žalobě.
19. Ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců uvádí: *„Cizinec může pobývat na území přechodně bez víza, je-li rodinným příslušníkem občana Evropské unie, jehož krátkodobé vízum pozbylo platnost, pokud na území pobývá s občanem Evropské unie a doba pobytu na území nepřekročí 3 měsíce.“*
20. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že na projednávaný případ nelze aplikovat ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců a to z důvodu, že žalobce před zamítnutím žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu pobýval na území České republiky na základě § 87y zákona o pobytu cizinců (fikce přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie do doby rozhodnutí o žádosti). Nejedná se tedy o pozbytí platnosti krátkodobého víza. Argumentace, že žalovaná přehlédla ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců v případě žalobce je tak nedůvodná, jelikož na její situaci ustanovení nelze aplikovat. Obdobný závěr zdejší soud konstatoval například v rozsudku ze dne 1. 3. 2017, č. j. 31 A 65/2015-33.
21. Navíc ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců nelze na tento případ aplikovat také z toho důvodu, že žalobce měl úmysl se na území zdržovat déle než tři měsíce. Institut tak nelze zneužívat k tomu, aby si mohl podat další žádost, která jeho pobyt na území prodlouží o déle jak tři měsíce (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 31 A 158/2016-47).
22. Žalobce dále poukazuje na čl. 6 odst. 2 Směrnice 2004/38/ES upravující právo pobytu po dobu tří měsíců, aniž by cizinec podléhal jakýmkoli podmínkám či formalitám s výjimkou povinnosti být držitelem platného průkazu totožnosti nebo cestovního pasu. Žalobce má za to, že na něj lze aplikovat tento článek po uplynutí platnosti nejprve dlouhodobého víza, následně dlouhodobého pobytu a fikce přechodného pobytu, a z toho důvodu tvrdí, že pobýval na území České republiky oprávněně a měl oprávnění podat žádost o trvalý pobyt. Dle jeho mínění je úprava vnitrostátní v rozporu s čl. 6 Směrnice 2004/38/ES a musí na něj být aplikovaná ta úprava, která upravuje jeho právo výhodněji a Směrnice 2004/38/ES tak má přednost před vnitrostátní úpravou. Zdejší soud k námitce uvádí, že právo pobytu po dobu do tří měsíců dle čl. 6 Směrnice 2004/38/ES lze aplikovat pouze od momentu vstupu na území, nelze jej aplikovat po uplynutí platnosti jiného oprávnění, které umožňuje cizinci pobývat na území. Pro aplikaci Směrnice 2004/38/ES je tak zásadní, zda cizinec vstoupil na území. Ze spisového materiálu je však zřejmé, že žalobce již pobýval na území České republiky.

23. Žalobce namítá rozpor mezi vnitrostátní úpravou, a to ustanovením § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců a výše zmiňovaným čl. 6 Směrnice 2004/38/ES. Zdejší soud zdůrazňuje, že ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců není ustanovením, které provádí uvedený čl. 6 Směrnice 2004/38/ES, nemůže se tak jednat o rozpor zákona o pobytu cizinců a Směrnice 2004/38/ES. Zásadní je především odlišná situace pro aplikaci uvedených ustanovení. Ustanovení § 18 písm. e) zákona o pobytu cizinců upravuje takovou situaci cizince, kdy mu zaniklo krátkodobé vízum. Čl. 6 Směrnice 2004/38/ES upravuje situaci po vstupu cizince na území. Doba pobytu na území nesmí překročit v rámci jednoho pobytu tři měsíce. U žalobce však nešlo o pobyt po vstupu na území České republiky, nýbrž šlo o pobyt po ukončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území a ukončení tzv. fikce přechodného pobytu. Tři měsíce bez povinnosti vyřizovat víza či jiné formality mu tak uplynuly při vstupu na území, což ze spisového materiálu bylo v době od 28. 12. 2005.
24. Navíc je ze správního spisu zřejmé, že žalobce obdržel výjezdní příkaz. Výjezdní příkaz je institut, který slouží pouze pro účel vycestování ze země, nejedná se o potvrzení povolení k pobytu. Cizinec je povinen vycestovat z území v době stanoveném výjezdním příkazem. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvádí, že *„výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e.“* Nejvyšší správní soud k problematice uvádí ve svém rozhodnutí ze dne 28. 12. 2001, č. j. 6 As 37/2011-69, že *„oproti tomu pobyt cizince na území České republiky na základě výjezdního příkazu je pobytovým režimem toliko přechodným. Není sice sporu, že výjezdní příkaz poskytuje cizinci oprávněný pobyt na území České republiky (srov. § 17 písm. d/ a § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), je tomu tak pouze po dobu časově omezené platnosti výjezdního příkazu ne delší než 60 dnů, přičemž zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Po skončení tohoto pobytového oprávnění má následovat výjezd z území státu, charakter tohoto pobytového oprávnění proto neodpovídá dlouhodobému sepětí cizince s územím České republiky (jež by svědčilo jeho usídlení).“* Pobytové oprávnění na základě výjezdního příkazu nelze považovat za oprávněný pobyt na území. Doby, po kterou žalobce pobýval na území na základě výjezdního příkazu, tak nelze považovat za dobu oprávněnou a započitatelnou do doby nepřetržitého pobytu.
25. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013, č. j. 8 As 119/2012-32 uvádí, že *„ačkoliv výjezdní příkaz umožňuje cizinci s ohledem na § 17 zákona o pobytu cizinců legálně pobývat přechodně na území republiky, výjezdní příkaz není ani vízem, ani pobytovým oprávněním. Jedná se o doklad, který opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo na setrvání na území České republiky: např. po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, nebo po ukončení poskytování ochrany na území. Cizinec je na jeho základě oprávněn pobývat po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území; zákon nepředpokládá jeho*

obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).“ Nejvyšší správní soud konstatuje i v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2015, č. j. 3 Azs 110/2015-25, že „*povaha výjezdního příkazu brání tomu, aby cizinec na území dlouhodobě pobýval, a aby na základě tohoto titulu na území nakonec i získal pobytové oprávnění.*“ Z výše uvedeného je tak zřejmé, že nelze dobu, po kterou žalobce pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu, považovat za dobu započitatelnou do nepřetržitého pobytu, který opravňuje k získání povolení k trvalému pobytu na území.

26. V neposlední řadě žalobce na podporu svého tvrzení argumentuje rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 46 A 80/2015-25, který se týká dle žalobce skutkově shodné věci. Zdejší soud k této námitce poukazuje na své, již výše uvedené, rozsudky, a to konkrétně na rozsudek ze dne 1. 3. 2017, č. j. 31 A 65/2015-33, a ze dne 7. 6. 2017, č. j. 31 A 158/2016-47, které se týkají skutkově obdobných věcí. Krajský soud se tak v tomto případě neodchýlil od své rozhodovací činnosti a následoval svá předchozí rozhodnutí. Pokud Krajský soud v Praze učinil jiný závěr, který je odlišný od předchozí judikatorní praxe zdejšího soudu, není zdejší soud povinen respektovat závěry Krajského soudu v Praze, naopak by měl rozhodovat ve skutkově shodných případech shodně jako v minulosti, proto ani tato námitka žalobce v dané věci neobstojí. Nad rámec zhodnocení v dané věci pak zdejší soud dodává, že právní zástupkyni žalobce je rozhodovací praxe zdejšího soudu známa, neboť v případě obou výše uvedených rozhodnutí zdejšího soudu zastupovala žalobce právě právní zástupkyně žalobce v nyní projednávané věci.

V. Shrnutí a náklady řízení

27. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce v meritu věci zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
28. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. února 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. P.